Індекс 74393

Перець

№ 24 (874)
ГРУДЕНЬ
1971
Рік видання 45-й
КИЇВ
Ціна номера 12 коп.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

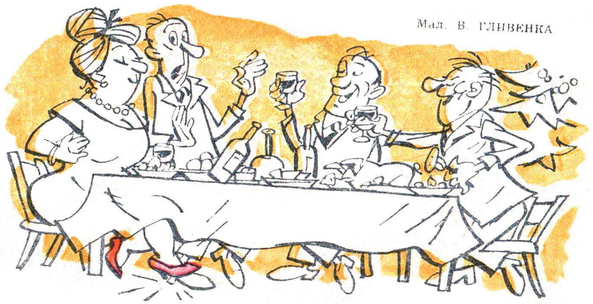

— Ні, ні, я коли багато вип'ю, то почуваю себе так, наче мене хтось побив!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ні, ні, краще зараз вип'ю, а то ще впаду і розіб'ю...

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Хапилинку терпіння різно о дванадцятій почнемо!

Мал. В. ГОРБАЧОВА

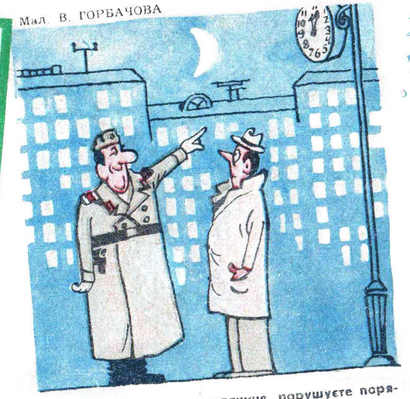

— Що ж це ви, громадянине, порушуєте порядок! Чому не сидите, як усі, за святковим столом!!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Швидше купуйте ялинку, бо дуже спішу!

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

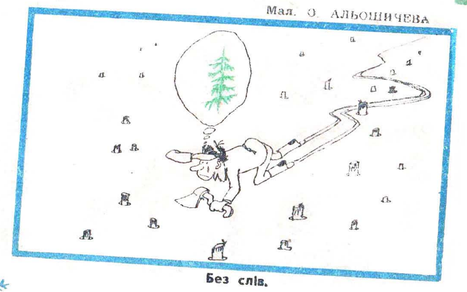

Без слів.

НЕПРОХАНІ ГОСТІ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ми до вас Новий рік зустрічати прийшли.
— А ми якраз підлогу фарбуємо.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Без слів.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— А здорово ми вчора погуляли...

Мал. Й. КОГАНА

— Поглянь, тату! Ялинка йде!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

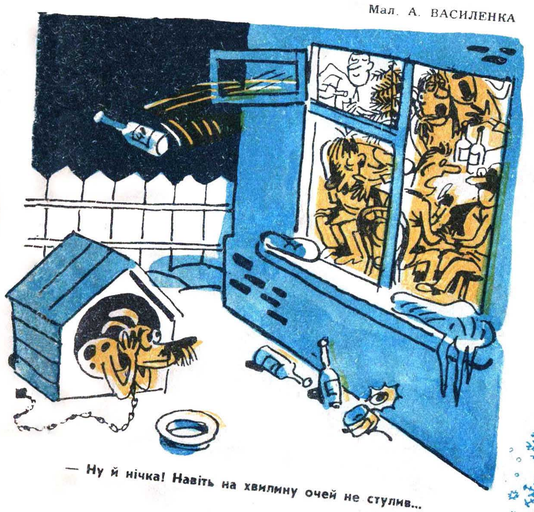

— Ну й нічка! Навіть на хвилину очей не стулив...

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

Без слів.

Мал. Й. КОГАНА

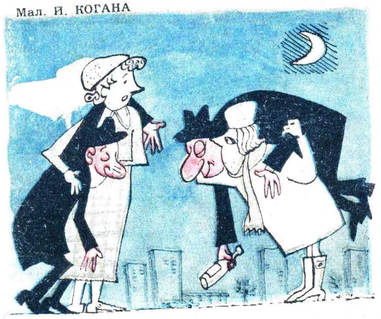

— А я своєму не дозволяю пити «на коня».

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Нічого не знаю, зараз же платіть за багаж!

АВРАЛЬНИК ПЕРЕД НОВИМ РОКОМ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Без сніданку, без обіду,
Бо на носі — перше...
Він кричить: — Тримайте діда,
Доки план завершу!..

Побажання моїм читачам на кожен тиждень нового року

Хай все більше людей любить вас
Раз.

А ви ж кирпи не гніть, як бува!
Два.

Щоб угору все йшли, не згори!
Три.

Щоб раділи з нової квартири!
Чотири.

Щоб ваш син вмів не тільки гулять!
П'ять.

Хай про вас щонайкраща йде вість!
Шість.

Щоб не «капав» на вас анонім!
Сім.

А до цього по порядку — додамо іще спочатку:

Щоб пили в основному ви квас!
Раз.

Щоб ділами квітчали слова!
Два.

Щоб любили й «критичні вітри»!
Три.

Щоб не стали героєм сатири!
Чотири.

Щоб частіш вам в театрі бувать!
П'ять.

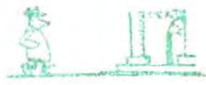

Щоб ви скрізь були бажаний гість!
Шість.

Щоб добро лиш робили ви всім!
Сім.

Тож прийміть ці побажання, як поради й привітання від розчуленого серця друга-приятеля Перця.

Побажання Перця застенографував
Ст. ОЛІЙНИК.

Телеграфне Агентство Перця

ЗИМОВІ РАДОЩІ

Власкори ТАП передають...

...З КІРОВОГРАДЩИНИ

Бурхливу радість викликав сніг серед мешканців вулиць Миру, Крупської, Енгельса, Рози Люксембург, Херсонської та суміжних провулків міста Знам'янки. Зима повністю розв'язала усі їхні проблеми. Відпала необхідність бігати з відром у пошуках водопровідної колонки: досить набрати у це відро снігу й розтопити його на плитці. Вулицями вже можна ходити не в робочих чоботях, а в модних черевиках: мороз перетворив грязюку на тверде покриття. Завдяки цьому також значно поліпшився зв'язок із центром міста: до телефону-автомата й магазину можна дістатися без усяких перешкод.

Вдячні мешканці надіслали Знам'янській міськраді вітальну адресу, в якій висловили своє захоплення вчасною організацією приходу зими.

...З СУМЩИНИ

Чудову картину становлять зимової днини укриті блискучим інеєм дроти радіолінії! Помилуватися цим незабутнім видовищем прибув на запрошення жителів села Великого Бобрика начальник Краснопільського районного вузла зв'язку тов. Сметана. В урочистій тиші потріскували під інеєм дроти... Це перші звуки, почуті за рік на цій радіолінії.

Тов. Сметана зворушено подякував сільській громаді за надані йому хвилини справжньої радості.

...З ЧЕРКАЩИНИ

Найкращу в Чорнобаївському районі ковзанку двокілометрової довжини відкрито на вулиці Богдана Хмельницького у селі Васютинцях. Метрової глибини величезна калюжа, яка завдала стільки зайвого клопоту правлінню місцевого колгоспу та сільраді, замерзнувши, стала центром масового відпочинку трудящих.

...З ТЕРНОПІЛЬЩИНИ

Прекрасний новорічний подарунок одержали від облспоживспілки діти містечка Бережани. У їх користування віддано унікальний майданчик для ігор. Він створювався п'ять років і обійшовся в 12 тисяч карбованців. Щоб зробити дітям сюрприз, облспоживспілка до пори не розкривала своїх намірів і офіційно іменувала майданчик котлованом для фундаменту районного універмагу. Хвилюючий приклад піклування про підростаюче покоління!

...З РОВЕНЩИНИ

Велике пожвавлення панує у ці дні на зупинках автобуса № 12 у Ровно. Приємно годинку-другу подихати свіжим морозним повітрям! Сотні робітників і службовців міста висловлюють щиру подяку дирекції автобусного парку за турботу про їхнє здоров'я.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Їй-бо, товаришу старшина, сокиру взяв, щоб од вовків відбиватися.

Мал. А. СВИНЦОВА

— Який там хабар? Це просто подарунок діда Мороза...

НОВОРІЧНИЙ ТОСТ

Ялинка переливається різнокольоровими вогнями. Бородаті анекдоти вдесятеро переказано. Треба придумати щось цікаве. Може, тост?

— Тост! Тост! Гумористу слово!

— Давай смішне!

— Про кого ж вам? Хіба що про тещ?

— То я цілих два дні готувала вам стіл, а ви на Новий рік на мені хочете відіграться?! — це вже теща господаря. — І так, якби не ми, тещі, то добра половина гумористичних збірок світу білого б не побачила!

— Ну, тоді я вам про дружин...

— Набридло! Про чоловіків давай! Нехай послухають!

— Ну, тоді слухайте... Один заступник голови міськради...

— Ти, здається, збираєшся обмінювати квартиру? — побарабанив пальцем по столу Денис.

— Гм... Голова товариства мисливців і рибалок...

— Так, після свят зайди, забереш свою відстрілочну карточку, — сказав Федір.

— Кхи-кхгм... Якось голова колгоспу виступав на зборах...

— Ледве не забув: ми оце збираємось розглянути питання про пенсію твоїм батькам, — радісно сказав Микола.

— Одного разу директор видавництва...

— Між іншим, десятого січня у нас складається перспективний план... — занурився поглядом у чарку Іван.

— Ех, було не було, де наше не пропадало! Сидить дід Кирило з рушницею біля колгоспної комори і каже до Рябка:

— Рябко! Га, Рябко! Ти не спиш?

— Нє-є! Думаю.

— Про що ж ти думаєш?

— Де дінуться гумористи, коли вас, діду, не стане?

— Підуть, Рябко, в сторожі!

— Отже, з Новим роком вас, діду Кириле! Як добре, що ви є на світі!

Павло ДОБРЯНСЬКИЙ.

м. Івано-Франківськ.

ЧОГО НЕ БУДЕ У ДІДОВІЙ ТОРБІ

Є в рокові день, коли ми стаємо напрочуд пунктуальними. День цей — 31-ше грудня. Того дня ми не кажемо дружині:

— Петренки запросили нас на зустріч Нового року. Правила гарного тону не дозволяють нам прийти в гості у точно призначений час. Отже, заявимось до них так... хвилин двадцять на першу.

Ні, такого не буває ніколи.

На зустріч Нового року ми з'являємося вчасно. Бо ж самі розумієте, треба провести рік старий і навіть на десяту долю секунди не запізнитися із зустріччю року Нового. Тут освячена часом традиція вимагає, щоб дзвін Кремлівських курантів злився з дзвоном келихів. На дванадцятому ударі пролунає:

— З Новим роком, будьте здорові! З Новим щастям!

Ні секундою раніше, ні секундою пізніше. Точно за графіком. Пунктуально.

В інші 364 (у високосні роки — 365) дні вступають у силу правила «гарного тону».

Запрошують нас у гості на сьому годину, а правила «гарного тону» забороняють нам прийти раніше дев'ятої. І ми приходимо, коли господарі, обірвавши телефон, знервовані до краю; коли салатик «олів'є» починає прокисати, а скибочки голландського сиру вже засохли і скрутилися в трубки.

Але бог із ними, з гостями, з салатиком «олів'є», із задубілими варениками і голландським сиром, який скрутився в трубку.

Не в них біда.

Справжня біда починається тоді, коли ці правила «гарного тону» ми переносимо із сфери побутової у сферу ділову, виробничу.

Призначено, скажімо, засідання, нараду, збори на сьому годину. Будьте певні: точно о сьомій вони не почнуться. Які «правила», якого «тону» наберуть у цьому випадку чинності — невідомо, але якось воно складається так, що засідання, нарада, збори почнуться в кращому випадку із запізненням на тридцять-сорок хвилин.

А може ж таке статися, що збори присвячувались питанням трудової дисципліни і факторам часу. І на тих зборах (нарадах, засіданнях) гарно ерудовані і добре підковані промовці оперуватимуть солідними цифрами — під девізом: «час — це гроші». І ми дізнаємось із їхніх вуст, скільки за хвилину в країні сходить з конвейєрів пар черевиків, електролампочок, металообробних верстатів, годинників, скільки випікається пиріжків із горохом, скільки тонн сталі виплавляється і скільки метрів штапелю виробляється. І ми відчуємо, що таке хвилина. Ми задумаємося (бодай на хвилину), що хвилина — це не просто шістдесят безтілесних секунд, а що це — фактор творення реальних матеріальних благ для народу в цілому і для кожного з нас — зокрема.

Але, задумавшись отак, чи будемо прирівнювати хвилину до літрів пального, до тонн металу чи зерна?

Не завжди.

Ми вміємо економити електроенергію і пальне, метал і сировину, але ми не завжди і не скрізь економимо час.

Якось по телевізору показували нашу нову електронно-лічильну машину, яка експонувалася на міжнародній виставці в Болгарії. Ця машина здійснює п'ять мільйонів операцій за секунду. Вдумайтесь у цю цифру! І от на одному полюсі — ми навчилися економити одну п'ятимільйонну частку секунди, а на другому полюсі — в нас летять у трубу хвилини, години, дні, а подекуди тижні і місяці.

«Гроші в трубу»... Газетно-літературний штамп. І кожен редактор, який поважає себе і орган, що редагує, не задумуючись викреслить цей набридливий заголовок, замінить його іншим.

«Час у трубу» ще не став літературно-газетним штампом, бо ми не завжди пам'ятаємо, що час передусім не просто гроші, а тисячі реальних матеріальних благ.

Цієї осені на Дарницькому овочесховищі я спостерігав таку картину. Десятки машин із овочами простоювали вже кілька годин, бо товариш, від якого залежало — прийняти овочі чи ні, в цей час вибирав собі кавун, а потім, щоб не хвилювалася дружина, повіз цей кавун додому. Через кілька днів на цьому ж овочесховищі півтори доби нерозвантаженими простояли машини, які прийшли з Кримської області. Машини і водії витратили на цей ганебний і нічим не виправданий простій вдвічі більше часу, ніж потрібно, щоб покрити відстань від Києва до Сімферополя.

Як часто на будівництві похнюплено провисають стріли кранів, а муляри годинами забивають «козла», бо хтось, від кого багато залежить, у цей час розповідає приятелеві по телефону про переваги київського «Динамо» і дебатує питання: втримається ростовський СКА у вищій лізі чи не втримається.

Як часто на заводі простоюють верстати, бо завідуючий матеріально-технічним складом посварився вранці з дружиною і тепер замість того, щоб стояти на своєму робочому місці, з горя стоїть біля прилавка штучного відділу гастроному, де продається вино на розлив.

Час — це така категорія, з допомогою якої одна людина може звести нанівець зусилля цілого колективу. А потім — сполох, тривога, аврал, штурм! План горить, треба докласти всіх зусиль, щоб він не згорів.

І докладають... Не завжди допомагають аврали і штурми. Часто вони породжують брак. Час, згаяний, час, пущений у трубу, вміє дуже жорстоко мститися.

В загальному, правда, виходить так на так. Бо коли один недовиконав, то другий перевиконав. Коли один згаяв, змарнував час і не виконав своєї роботи в строк, то другий виконав її достроково. Але чому мусить бути «так на так», а не всі «так», тобто вчасно?

Запізнення на роботу і прогули, нескінченні перекури і «п'ятихвилинки», літучки, які затягуються на години... Скільки вони гублять дорогоцінного часу! Часу, якого не повернеш, бо техніка ще до цього не дійшла і, мабуть, не дійде ніколи. Залишимо «машини часу» на відкуп фантастам, користуймося часом робочим, реальним...

І от настає Новий рік.

І от іде дід Мороз. Із традиційною торбою. У тій торбі буде багато чого. Ялинки всім дітям, барабанчики хлопчикам, ляльки дівчаткам. Комусь нова квартира, комусь премія, комусь підвищення по службі. І ще будуть у торбі нові заводи і фабрики, мільйони квадратних метрів житла, Палаци культури і спортивні зали, електростанції і домни, мільйони пудів хліба, тисячі тонн цукру і масла, озера молока (і вина до святкового столу). Словом, усе, що зроблено нашими руками за рік. Не буде в дідовій торбі тільки часу. Часу він нам не подарує і часом він нас не преміює. Бо час — це така штука, що плине невпинно. Пливе буквально між пальці і ніякою силою не зупиниш його, не притримаєш, не вхопиш за хвіст.

Ми глибоко переконані, що наші читачі зустрінуть Новий рік вчасно. За винятком хіба що тих, які забаряться в якій-небудь «точці» «Соки-води» і потім, хитаючись, співатимуть «Где эта улица, где этот дом», доки їм не вкаже міліція, і «где эта улица», і «где этот дом». Але таких будуть одиниці. Переважна більшість наших читачів зустріне Новий рік точно, пунктуально, без запізнень. За графіком.

Дуже хочеться, щоб наступного року всі вони, а не тільки переважна більшість, перенесли цю практику в сферу виконання своїх службових обов'язків.

Ми живемо в дивний і неповторний час. І ним треба особливо дорожити. Його треба особливо цінувати.

Микола БІЛКУН.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

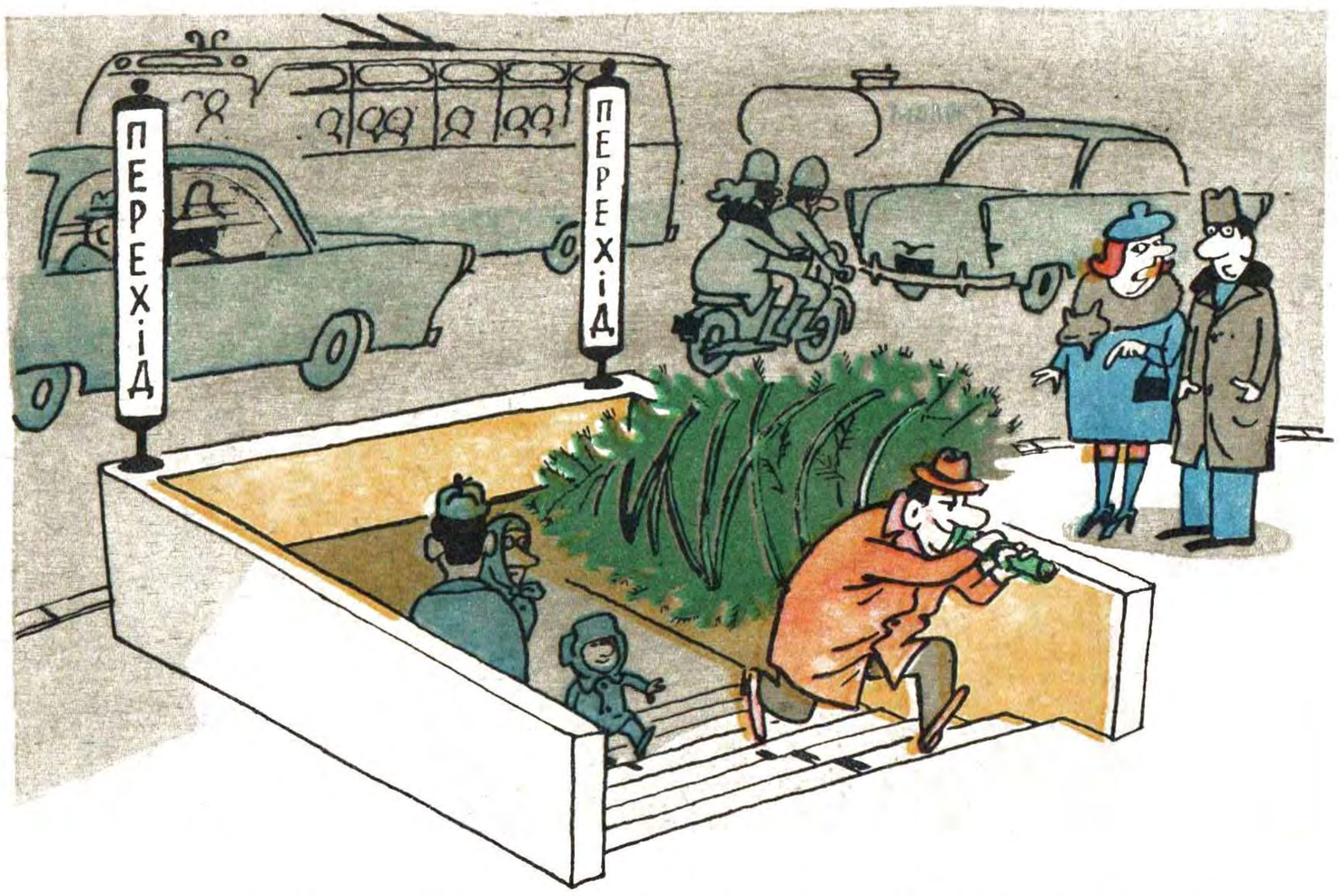

— Бачиш: як людина захоче, то з-під землі ялинку дістане!..

Мал. Б. СТАРЧИКОВА

Директор заводу: — Вирішив перед Новим роком ближче познайомитися з нашими передовиками.

ПЕРЕДЧУТТЯ

ГУМОРЕСКА

— Матимеш новорічний подарунок, — сказав завідуючий, показуючи список працівників, представлених для преміювання.

— Сорок п'ять карбованців! — аж підстрибнув я.

— Не поспішай радіти, — зауважив завідуючий, — хоч директор зі списком ознайомлений, але кого-небудь ще обов'язково викреслить. Для порядку. Така вже у нього звичка.

— Тільки б не мене! — подумав я. І вирішив діяти.

З аркушем паперу в руках я влетів до кабінету директора і урочисто заявив:

— Поздоровте мене! Абсолютно випадково знайшов уривок із невідомого твору геніального письменника.

— Якого саме? — поцікавився директор.

— Я уважно проаналізував рукопис і переконаний, що належить він перу знаменитого письменника-філософа Сковороди. Тільки він міг з такою легкістю і водночас глибиною формулювати свої думки. Яка філософічна манера викладу!

— Поздоровляю. А що ви збираєтеся робити із тим уривком?

— Негайно ж віднесу в інститут літератури. Переконаний, про мене напишуть у газеті, а може й премію дадуть.

— Може й дадуть, — погодився директор. І взяв із моїх рук заповітний аркуш.

Раптом він підвівся і викликав секретарку.

— Покличте всіх, хто є в конторі, — кинув їй.

Було без двох хвилин п'ять і тому в конторі лишилося тільки троє — Примада, Ковшук і Легенький. Ну, це й не дивно — вони завжди відсиджують «від» і «до». Мабуть, тому у спискові на премії проти їх прізвищ красувалося не по сорок п'ять карбованців, як у мене, а по цілих п'ятдесят. За якусь хвильку вони усі троє стояли перед директором.

— Як вам подобається цей твір? — він простягнув аркуш Примаді.

Той передав його Ковшуку, а Ковшук — Легенькому. Легенький голосно зачитав:

«У зв'язку з обставинами, що склалися, прошу видати мені п'ятдесят п'ять карбованців...»

— Зрозуміли? — перебив директор. — Це моя заява до каси взаємодопомоги. А ваш колега (кивнув на мене) стверджує, що стиль заяви своєю філософічністю нагадує манеру Сковороди.

Усі троє зареготали.

От скажіть, — звернувся він до Примади, — ви знаходите щось спільне?

— Анітрішечки, — знизав той плечима.

— А ви? — спитав він Ковшука.

— Навіть не варто й говорити, — посміхнувся Ковшук.

— А ваша яка думка? — повернувся до Легенького.

— Моя думка, що наш колега хотів вам зробити, м'яко кажучи, комплімент, — відказав Легенький.

Директор попросив мене покинути кабінет. З важким серцем ішов я додому. До самого ранку не покидало передчуття неповторної втрати. А передчуття мене рідко обманює.

Вранці, прийшовши в контору, я відразу кинувся до дошки наказів. Наказ таки висів. Але прізвищ Примади, Ковшука і Легенького в ньому не було.

Юрій ПРОКОПЕНКО.

ХРОНІКА НОВИН

ЗА ПОПЕРЕДЖЕННЯ ПОЖЕЖІ

Медаллю «За попередження пожежі» нагороджено театрального критика А. Б. Греч-Гречаного. Виступаючи на обговоренні прем'єри, він попередив: «З такими виставами ваш театр у цьому сезоні може погоріти».

ТОВАРИСЬКИЙ ОБІД

Директор ресторану «Короп» Г. А. Манець дав обід у зв'язку з сотим записом до книги скарг. На обіді були присутні: директор ресторану і скаржник. Після обіду, який пройшов у дусі повного взаєморозуміння, автор запису відмовився від авторства.

ПОПЕРЕДУ — ЧЕТВЕРТИЙ «Ж»

При збиранні кольорового металобрухту відзначився учень 4-го «ж» класу 222-ої школи Петро Носик, який разом із самоваром, цинковим коритом, дверною ручкою приніс дві золоті обручки — мамину й татову. Завдяки цьому четвертий «ж» зайняв перше місце в школі.

УНІКАЛЬНИЙ АТРАКЦІОН

показує відомий акробат-силовик Альберт Гамза. У нього на шиї сидять: син, дочка, невістка, зять, три онуки і теща з другим чоловіком.

Черговий хронікер К. ОВСІЄНКО

Мал В ГОНЧАРОВА

— Жінко, прийшли сусіди знизу, принеси сюди чарки!

За кілька годин до Нового року зустрів я свого троюрідного знайомого. Років, щоб не збрехати, зо три не бачилися, а оце звела доля у черзі на зупинці таксі.

Після майже обов'язкового в таких випадках «Скільки літ, скільки зим» я проголосив знову ж таки незмінне у даному випадку: «З Новим роком. З новим щастям».

А він тільки угукнув на це.

Щоб підтвердити свої найкращі передноворічні наміри, я додав із щирістю, на яку тільки був здатний:

— Хай збудуться у новому році твої найзаповітніші, як той казав, сподівання. А поки — щоб якнайскоріше підійшла твоя черга на машину.

— Ет,— махнув він рукою,— щороку чую ці заклинання, а толк який? Ось уже новий рік на носі, а машини нема та й нема.

— Нічого,— кажу,— скоро буде, черга не велика.

— Ге-е, невелика! Вже два роки стою в ній...

Людська психіка — загадкова річ. Моя, наприклад, на ці слова знайомого зреагувала зовсім несподівано: раптом згадався дотепний анекдот із серії про божевільних, який я не раз марно силкувався пригадати.

Але підвищувати цим анекдотом інтелектуальний та культурний рівень свого знайомого я чомусь не вважав за потрібне. За потрібне у даному разі я вважав обережненько, ніби між іншим, поцікавитися:

— А як тобі мається-можеться? Як здоров'ячко?

— Та нічого,— скривився він.— От тільки та черга усі нерви уже висотала. Ще, мабуть, не менше року чекати.

— Ти не хвилюйся, не хвилюйся,— заспокійливо замуркотів я.— Нерви, вони, звичайно, в усіх нас не волячі... Не треба так усього до серця брати... Головне — щоб здоров'я було, а таксі — буде.

— А при чому тут таксі?!— витріщився на мене знайомий.— Я йому про індики, а він — про кури дикі. Про свою ж власну машину кажу. Машину, розумієш, купити хочу. Два роки уже в черзі за нею стою.

Мені як гора із пліч звалилася. Аж зітхнув із полегкістю.

А він ухопив мене за гудзик пальта, відволік убік і заторохтів упівголос:

— Це ж абсурд якийсь виходить: має, розумієш, людина гроші і не може машини купити тоді, коли їй захочеться. Ти не подумай, я розумію: усяка, значить, пропаганда і таке інше, але ж — факт: отам (він кивнув головою у той бік, де сонце заходить) машина — не проблема.

— Еге,— погодився я,— машина не проблема. Там є інші проблеми.

— Е-е,— мотнув він головою,— а де їх нема?! Але ж я тобі конкретно про машину говорю.

— Ну,— кажу,— якщо тобі тільки це дошкуляє, то нічого бога гнівити: з такою проблемою можна сто років спокійно жити.

— А чого це, питається, я повинен сто років жити без власної машини??— образився він.— Досить того, що уже тридцять п'ять прожив. У наш час — машина не розкіш, а необхідність. Там (знову кивок головою) це розуміють.

— Еге,— кажу,— там розуміють. Там, буває, справді, без машини — хоч з мосту та в воду.

— От бачиш!— підхопив знайомий.— Я, звичайно, розумію: усяка, значить, пропаганда і так далі, але ж факт: що б не говорили, а машина, якщо хочеш знати,— це таки ж мірило добробуту і плюс отого самого побуту... А може, мені, скажімо, хотілося б ті свої два вихідних десь на природі провести із дружиною. Так що — запрягайся в рюкзак і прись на електричку?!

— Звичайно,— кажу,— для такої оказії машина іноді не завадила б.

— От, от! — аж зрадів він. — А там це просто. Виїхав, облюбував підходящу природу, виключив мотор і — розкошуй.

— Таки так,— кажу.— Сам оце читав, що якийсь п'ятдесятидев'ятилітній Честер Конарскі вибрав собі в Нью-Йоркському районі Бронксі місцину коло річки і вісім місяців із дружиною у машині жив.

— О!— аж підскочив знайомий.— Бачиш! Там йому і повітря, там йому і річка. А якби не машина, то що? Сидів би чемерицею в квартирі!

— Ні,— кажу,— не сидів би.

— Хе! Звісно не сидів би, бо для нього машина — не проблема.

— Та чого ти за ту нещасну машину вчепився?!— не стримався і розсміявся я.— Для нього не машина, а квартира — проблема. Це ж не те, що в тебе — дала держава квартиру і живи. І ніхто з тебе три шкури за неї не лупить. Може, й по півроку не платиш, а ніхто на вулицю не витурює... А то ж не міг, розумієш, чоловік квартири оплатити, от і довелося вмоститися із дружиною у машині. Так що машина, виходить, і справді — необхідність.

Знайомий отетерів, але швиденько оговтався і вхопився за останню фразу.

— Ну, а я хіба що?! Я ж і кажу, що необхідно мати своє авто — це зручно плюс вигідно.

— Та воно як для кого. Отим же Конарскі — не дуже. Бо коли поткнулися до відділу соціального забезпечення по допомогу, то їм відмовили через те, що, мовляв, у подружжя не було «постійної адреси».

— Зачекай, зажди,— затряс мені перед носом долонею знайомий,— по-твоєму, значить, така ситуація вийшла, що чи сяк, чи так, а хоч з мосту та в воду.

— А чого це по-моєму? Це по-тамтешньому (тут уже я кивнув головою у той бік, де сонце заходить) така ситуація вийшла.

— Ну, хай так,— змирився він і аж руки опустив. Та раптом знову схопив мене за гудзик і заторохтів упівголоса.

— Я, звичайно, розумію: усяка там пропаганда і так далі, і таке інше. От, буває, випадково слухаю щовечора ті голоси по радіо і не згоджуюся, навіть обурююся, бо ж розумію — пропаганда! Але ж факт: машина — це, якщо хочеш, мірило отого самого і таке інше. Але ж ось факт: отой, про якого ти оце заливав, не має, сказати б, зайвої копійки, не має даху над головою, вимолює допомогу, ніби жебрак якийсь, а машину усе-таки має! А в мене — і квартира, і робота, і гроші є, а от мушу чекати, поки та машина буде. Ні, що не кажи, а отам...

Він не встиг договорити — якраз його таксі підійшло...

А я й досі думаю, що мудро учинив, коли вчасно стримався і не взявся підвищувати його культурного та інтелектуального рівня раптово згаданим анекдотом із серії про божевільних. До цієї зустрічі, щоправда, той знайомий здавався мені наче б нормальною людиною. Але до того усе-таки років, щоб не збрехати, зо три минуло.

Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

ГУМОРЕСКА

Напередодні Нового року подружжя Придибних завжди бувало заклопотане. А цього разу — особливо.

— До себе ми нікого кликати не будемо,— схвильовано говорила Придибна.— Досить із нас. Гості в хаті — це жахливо. Кожного посади, кожному подай, за кожним прибери. Наїдяться, нап'ються, насмітять, посуд переб'ють... А потім ще й огудять. Мовляв, у Придибної холодець не вдався, а тістечок пекти вона ніколи не вміла! Ні, Придибний, ми не міщани. Зустрінемо Новий рік де завгодно, тільки не вдома.

— Чудово!— вигукнув Придибний, знімаючи з вішалки пальто.— Отже, я побіг до ресторану замовляти столик.

— Ну, ні!— зупинила його дружина.— Навіщо нам така дорога приємність? До того ж там усі чужі. Ні поспівати, ні потанцювати від душі...

— Тоді в кафе? Там збираються майже всі з нашого відділу.

— Тим паче ні! — відрізала Придибна.— Мені мої нерви дорогі. Щоб ота Крольмахова знову очима на тебе лупала?! Крім того, у мене немає нового плаття. Не можу ж я перед твоїми колегами з'явитися в сукні, яку вони вже двічі бачили...

— Давай підемо до Абанькіних. Запрошували.

— Так я й повірила. Пам'ятаєш, позаминулого року вони теж запрошували? А самі на село до батьків чкурнули. Ні, Абанькіни — це не надійно. Обов'язково підведуть.

— Може, махнемо до Карпенка? Все-таки шкільний товариш. Зрадіє.

— Зрадіє, жди! Так він і обніме тебе. У крайньому разі пляшку горілки поставить та картоплі зварить. Теж мені задоволення — на свято картоплю з капустою уминати. Відпадає твій Карпенко!

— Тоді залишаються Ступаченки!

— Тільки не вони!— Придибна метнула з очей блискавку.— З тих пір, як Ступаченчиха дістала собі норку, я з нею не вітаюся.

— Не знаю, що й робити. Доведеться, либонь, дома залишитися.

— Мені ще не п'ятдесят, щоб я в новорічну ніч дома сиділа, наче сова у дуплі. Не будь міщанином. Ходімо до людей.

— Але до кого? Мирокозови йдуть до родичів. У Ремезів тісно, не потанцюєш. Конвальські поїхали на курорт. Тришленки погано готують. До Сонькіних треба йти із своєю випивкою і закускою. Збожеволіти можна!

— Є ще один варіант, Придибний! Наш порятунок — Пропозицькі.

— Але...

— Ніяких «але». Ми йдемо до Пропозицьких.

— Та ж вони нас не запрошували!

— Нічого, зате Пропозицька завжди під Новий рік смажить індика.

— Але їх цього разу може не бути вдома.

— Чоловіче, ти дурнієш на очах. Нікуди вони не дінуться. У них три тижні тому народилася дитина. Збирайся!

Олександр САЛЕНКО

м. Херсон.

НОВОРІЧНЕ
КОНФЕТТІ

У баби-яги було улюблене хоббі—роль Снігуроньки.

* * *

Дід Мороз метав громи та блискавки, бо замість снігу ішов дощ.

* * *

Зустрічаючи Новий рік, застольну пісню співав під столом.

Дід Мороз був у перехідному віці — переходив із клубу до клубу.

* * *

Будівельники добре підготувались до зустрічі Нового року — заморозили будівництво клубу.

Олег СЕЇН.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Без слів.

Мал. Й. КОГАНА

— Васю! Ти мене поважаєш!

ВИПАДОК У СІМ'Ї МИСЛИВЦЯ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ви ж так не жартуйте, бо він у мене дуже полохливий.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— На маскараді слід бути обережним. Он Грищенко своєї дружини не впізнав і став до неї залицятися...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Беру вас своїм заступником: будете відповідати за мої промахи...

КОНТЕКСТИ

Тебе назвали дурнем? Не гарячкуй — подумай. Якщо вгадали, тоді ображайся.

•

З характеристики: «Зарекомендував себе керівником великого колективного розуму...».

•

Ми стільки взяли від природи, що не можемо чекати од неї милості.

•

Поліз за словом у кишеню і дістав кастет.

•

Авжеж, скромність прикрашає людину. Тільки часто — синцями.

•

Хіба Пегаси винні в тому, що часом на них скачуть вершники без голови?

Андрій КРИЖАНІВСЬКИЙ.

Федір МАКІВЧУК

ЗВЕЛИ НАКАЗАВ

(СЦЕНКА НА ТОВАРИСЬКОМУ СУДІ)

У напівпідвальній кімнаті житлового кооперативу «Затишок-2» товариський суд розглядає справу слюсаря-водопровідника Плюйка, котрий звинувачується у безпробудній пиятиці, вимагательстві й дебошах.

— Встаньте, громадянине Плюйко, й щиросердно розкажіть товариському судові: що вас штовхає на систематичну пиятику, вимагательство й дебоші? — спокійним голосом досвідченого педагога питає голова суду.

Громадянин Плюйко, не піднімаючись з табурета й не удостоївши членів товариського суду навіть коротким поглядом, кинув десь у простір контрзапитання:

— А какая єто ворона, єто самоє, накаркала вам, што я п'ю систематично?

— При чім тут ворона? Про це говорить вся громадськість «Затишку-2», — знову спокійним тоном перервав Плюйка голова суду. — І я радив би вам, громадянин Плюйко, висловлюватись делікатніше. Не забувайте, *що* тут вам не забігайлівка, а товариський суд!

В кімнаті — шум, голоси обурення. Чути різкий жіночий голос: «За ним кутузка давно плаче, а ви його громадськістю настращать хочете!»

Але це не справляє на Плюйка анітакусінького враження. Він тільки усміхається зухвало.

— А ви мінє, єто самоє, назовіть парочку хамілій єтой самой своєй громадськості. Я хочу одним глазом зиркнуть на нійо на всяк случай! Ну, гдє вони, єто самоє, єті ваші свідєтелі?

Із задніх рядів знову прорвався різкий жіночий голос:

— Він ще свідків вимагає, ханига окаянний! Ти спершу на ніс свій синющий зиркни, то вже кращого свідка й шукати не треба.

Плюйко ліниво підвівся з табуретки, повернувся на різкий жіночий голос, а потім до членів суду.

— Гражданка Шкаралупенко подзволяїть собє, єто самоє, публічно оскорблять достоїнство простого советського работяги. Я предупреждаю: єслі суд січас же не прикратить цього здіватільства над моєю лічностю, то я січас же, как говориться, не єдходя од каси, подзволю собі, єто самоє, заінтересоваться носом указаной гражданки Шкаралупенко.

У кімнаті одразу, як по команді, запала німотна тиша (мешканці «Затишку-2» свої кадри добре знають). Навіть чути стало, як б'ється об шибку оса-заброда.

— Я ще раз закликаю вас, громадянин Плюйко, до порядку, — попереджає голова суду, — прошу відповідати по суті.

— Єто другой разговор! По суті, єто самоє, я согласін, — гучно шморгнувши жирним сизим носом, одповідає Плюйко.

— Так вот. Нікакой я не вимагатель, єто самоє, і не дебошір. Єто безпардонная на меня клівета і вообще брехня, єто самоє, на простого совецького слесаря-водопроводчика. Ну єслі я, єто самоє, одремонтирую кран, єто самоє, і говорю, што за єтот мой труд положено трьошку, а мне гражданка Шкаралупенко суйот, єто самоє, рваний рупчик, то я терпіть такого свинства, єто самоє, не привик. Обратно ж і про систематическую випивку, єто самоє, грубая на меня клевета і наговор.

Голова товариського суду не втерпів і знову попередив Плюйка:

— Я прошу вас, громадянин Плюйко, говорити судові правду, а то у вас виходить, як у тій байці: і я не я, і хата не моя! Може, ви тут нам ще скажете, що й пить ніколи не пили?

— Зачем я врать, єто самоє, буду. Врать я не люблю. П'ю, єто самоє, но не систематіческі, как ви тут, єто самоє, говорітє. Я п'ю, єто самоє, только в двух случаях жізні.

— Що ж це за случаї такі? — питає голова товариського суду.

— Во-первих, когда є, єто самоє, сільодка в магазинах, а во-вторих, кода нєт, єто самоє, сільодки в магазинах. А ви, єто самоє, слушаїте разніє брехні разних Шкаралупинчих, єто самоє...

* * *

Я був на тім суді, слухав громадянина Плюйка, і гірка дума роїлася у моїй голові. Отак зведуть наклеп на простого радянського трудягу, а ти потім ходи — виправдовуйся.

Ходи доказуй, єто самоє, що ти не верблюд!

КОЛОНКА ГРАФОМАНА

О. М. З-і з Чернігівської області повідомляє нам:

«В мене є запаси моїх віршів. Так я вирішив, навіщо вони будуть у мені, хай їдуть до редакції».

— Запаси приїхали. Тільки навіщо вони будуть у нас, — може, хай краще назад їдуть?

—

«І тепер передусім
Хочу вам сказати:
— Громадський порядок всім
Слід оберігати». —

пропонує нам І. С. П-ий з Харківської області,

— Добре, оберігатимемо. Тільки ж і ви пильнуйте! А віршування залишимо поетам.

Серйозно стривожив нас лист М. Б-ого з Києва:

«Наніч вип'ю ще зілля
З настоєм медовим,
Бо померти хочу я,
Юначе, здоровим».

— Пийте на здоров'я!

—

Коротку, але драматичну історію виклав нам. Х. Ол-ик з Полтавщини:

«Із районна в наш колгосп
Голову преслали,
Був він дето головою
Та його прогнали.

Для таких, — така мораль
Не вмієш робити,
Бери лома і лопату
Йди траншеї рити».

— Правильно! А то ще почне вірші писати.

Мал. Й. КОГАНА

— Снігуронька не прийшла, то іди ти заспівай за неї пісеньку.

СПРОСТУВАННЯ

Даремно кажуть, ніби молодиці
Не можуть зберігати таємниці,
А спробуй в котроїсь узнати точні
роки,
То номер не пройде, лиш завдаси
мороки..

І. КОНОНЕНКО.

ТУТ БУДУЮТЬ, ТАМ — РУЙНУЮТЬ

Будівельники Львівського політехнічного інституту, споруджуючи навчальну базу на території нашого колгоспу, розбили склад зберігання аміачної води, повикидали цистерни, бульдозером розрили під'їзд, зруйнували берег ріки Золота Липа.

(З листа голови колгоспу «Червоні Бережани» Бережанського району Тернопільської області т. Музиченка).

Ще ніколи не видали
Тут подібної навали:
На копійку збудували,
А на сотні — зруйнували.

К. ЮР.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Новорічне інтерв'ю

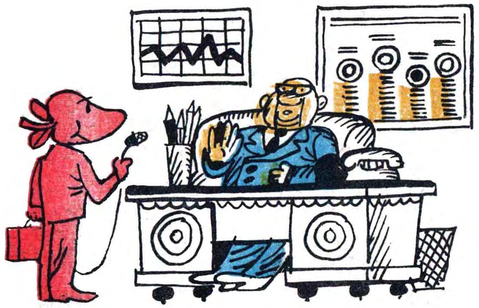

— Якими успіхами, якими звершеннями думаєте ознаменувати Новий рік!
— Зайдіть десь в кінці року, тоді видно буде.

— А що я скажу! Знову Новий рік. Знову новий тренер...

— А що я можу сказати! Я краще напишу...

— А ви що скажете!
— А я поки що помовчу...

— Я маю звичку послухати, що інші говорять...

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

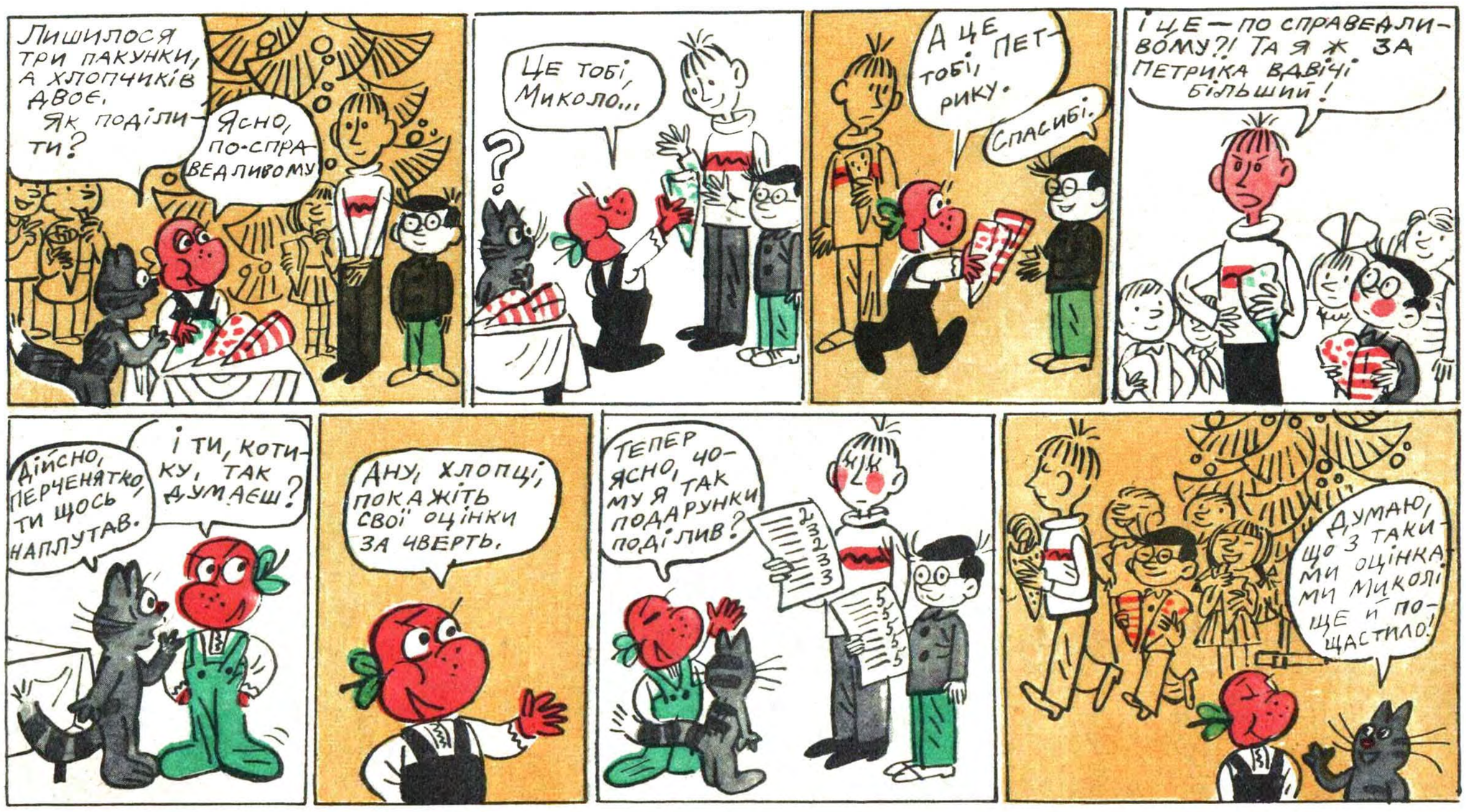

КАНІКУЛИ

— Як не соромно вам, діти?
Неполиті в'януть квіти!
— То ж бабусі ніколи,
А у нас — канікули...

ЗАБУВ У ШКОЛІ

— Покажи щоденник свій,
Принеси сюди мерщій! —
Каже тато Колі. —
Може, двійку знов приніс?
А синок (собі під ніс):
— Ні! Забув у школі!

ДОПОМІГ

Розказала
Друзям Алла,
Як батькам допомагала.
Із куточка обізвавсь,
Заїкаючись, Івась:
— Я й сьогодні... допоміг...
З'їсти татові пиріг...

Михайло ХИЖКО.

ЗЛЯКАЛАСЬ

Протирає сонні очі
В ліжку Оля серед ночі.
— Спи, — промовила бабуся.
— Та я місяця боюся.
Він до мене вже давно
Заглядає у вікно.

Ф. НИКИФОРЧУК.

БОЯЗКІ САНКИ

Не їдуть з гірки санки у Оксанки...
— Страх боязкі які у мене санки!

Дмитро СОЛОДКИЙ.

ПОХВАЛИВСЯ

Вбіг Андрійко радісний до хати.
— Що таке? — його питає мати.—
Чом такий веселий ти, Андрійку?
— Мамо, — каже, — є чим похвалиться:
Вчора ж була в мене одиниця,
А сьогодні маю вже аж двійку!

Микола ДМИТРІЄВ.

ПОМІЧНИЦЯ

— Чи ти мамі помагаєш? —
Запитали в Нати.
— Помагаю... Ось раніше,
Як лягала спати,
Мене мама роззувала.
А тепер цього нема,
Бо знімати черевички
Я навчилася сама!

СЬОГОДНІ ВИХІДНИЙ

— Грицю милий, що з тобою?
Не подумав би ніколи...
Ніс в чорнилі, руки в сажі...
Ти чому такий брудний?
— Не біда. Умиюсь завтра.
Я ж однак не йду до школи.
Хочу трохи відпочити,
бо сьогодні вихідний.

Володимир КЛЕНЦ.

Народні усмішки

ТУ-ТУ

Чотирирічний Сашко гуляє з бабусею біля хати. Вулицею проїхала машина. Бабуся і каже:

— Сашуню, дивись он «ту-ту» поїхало...

— То не «ту-ту», а «Москвич-412», — відповів Сашуня.

НЕ ПОЧУВ

Сидить сім'я, обідає. Сашко щось пробурмотів.

— Що ти сказав? — запитав батько.

— А я й сам не почув, — відповів Сашко.

Повідомив К. І. МАЙБОРОДА з м. Старобільська Ворошиловградської області.

ЯК У ТРАМВАЇ

Зустрілися два злодії.

— Як справи? — питає один.

— Як у трамваї! — відповідає другий.

— Як це?

— А так — одні виходять, а інші сідають...

ДЕ ДРУГИЙ БІК

Хлопчик питає:

— Дядю, де другий бік вулиці?

— Ти що, он напроти.

— А я ж був там, так мені сказали, що другий бік тут.

Повідомив А. О. БОРЩОВ з м. Києва.

ХІБА МАЛО

— Іване, чому ти не хочеш вчити англійської, півсвіту ж нею говорить! — спитав учитель.

— А що, хіба цього мало?

Повідомив В. В. РУСНАК із смт Тересви Тячівського району Закарпатської області.

НОВИЙ ЧОЛОВІК

— У вашого чоловіка новий костюм?

— Ні. Це мій новий чоловік.

Повідомив С. А. ЧЕРЕПОВСЬКИЙ з м. Іркутська (РРФСР).

ЗАСПОКОЇВ

Відвідувач невдоволено відсунув тарілку і покликав офіціанта:

— Скажіть, будьте ласкаві, у вас щодня такі погані обіди?

— Та ні! По понеділках їдальня не працює.

Повідомив В. Г. СЛІПЧУК з м. Камінь-Каширського Волинської області.

ГАРНИЙ СОБАКА

— В нас гарний собака — тільки хто наближається до нашого дому — він відразу дає знати!

— Гавкає?

— Ні, ховається під диван...

Повідомив І. В. КОБРИН з смт Воловці Закарпатської області.

БЕЗ МАСКИ

ГУМОРЕСКА

Звичайно, ви вже догадалися, що цей випадок стався не на звичайному, а на новорічному маскараді.

Отже, у заводському палаці культури був костюмований бал-маскарад. Грав оркестр. Сяяли посмішки. Навколо — маски, одна від одної оригінальніші.

Без маски, без карнавального костюма, на маскарад прийшли тільки двоє.

Звичайно, ви вже догадуєтеся, що це були дуже симпатичні юнак і дівчина.

І ви не помиляєтеся.

Не помилитеся навіть, коли подумаєте, що далі не обійдеться без трагедії, яка, звісна річ, закінчиться наче в індійському фільмі — щасливо.

А трагедія ось яка. Вони, цей юнак і дівчина, вперше в житті були нещасні, бо ледве побачили одне одного, ледве їхні серця вперше у житті почали схвильовано битися, як цим молодятам довелося боротися зі своїми почуттями.

Справа в тому, що у дівчини вже був обранець. Звали його Борисом, Борисом Опудальським, або просто Опудалом, бо віддаля Борис справді скидався на опудало — мав на голові кошлату кучму, ходив розхристаний, а сорочку просто зав'язував вузлом на пузі.

І саме на оцю жертву моди чекала наша чарівна дівчина, що привабила всіх у залі своєю скромністю і вродою.

Юнак теж чекав на свою обранку. Звали її Славою Лапутіною, про яку говорили: «Де Слава, там і хімія». бо Слава була наче комплексною пересувною виставкою досягнень парфюмерної промисловості, побутової хімії і самодіяльного перукарського мистецтва. У неї все було причеплене, наклеєне і нафарбоване.

От саме на Славу і чекав хлопець, що привабив усіх у залі своєю скромністю і вродою.

Отож юнак і дівчина сиділи у різних кутках залу, чекали і страждали.

А між тим, чекали і страждали вони зовсім даремно. І ви зараз дізнаєтесь чому.

Ви вже, звичайно, догадуєтеся, що коли оркестр заграв «Летку-єньку», то наші знайомі якось мимоволі опинилися в одній парі. Потім вони, теж, як догадуєтеся, випадково, опинилися поруч за святковим столом і навіть спромоглися на розмову.

— Вам, мабуть, скучно зі мною?— стиха запитала дівчина.

— Ні, що ви, — аж схопився юнак. — Звідки ви взяли?

— Ну... Я ось... Знаєте, мама в мене дивна трохи — не дозволила й прибратися по-людському, іди, каже, так. Це новорічний бал, а не виставка мод.

Юнак із подивом глянув на свою нову знайому і подумав, чи не глузує вона з нього. Бо й сама вона і все на ній — було чудове. От він — це, звичайно, не те... Хлопець гірко усміхнувся і, щоб якось вив'язатися із скрутного становища сказав:

— У вашої мами чудовий смак. Не те, що у мого батька. Правда, характерами вони, видно, зійшлися б. Бо батько мене теж спровадив отак, не дав навіть одягнутися як слід. Мовляв, обійдеться. Це — бал-маскарад. До того ж,— зітхнув хлопець,— у перукарні, як бачите, мене обскубли, наче гусака.

— Ну що ви,— заперечила дівчина.— Вам усе так пасує.

І заспокоєні, вони цілком випадково, як ви вже догадалися, закружляли у вальсі навколо ялинки, бо, як пам'ятаєте, все це було на новорічному маскараді.

Що було далі, ви вже, безумовно, здогадались.

У певний час Дід Мороз, що правив на балу за головного розпорядника, вибрався на стілець і почав розподіляти призи за кращий карнавальний костюм.

Звичайно, перший приз присудили милій Червоній Шапочці. Другий — Тридцяти Трьом Богатирям у складі трьох осіб. А потім Дід Мороз оголосив:

— Почесним заохочувальним призом журі вирішило відзначити не кращий костюм, а ось цих двох молодих людей, що стали окрасою нашого свята.

Зал схвально загув. Почулися нетерплячі вигуки:— Хто вони?..

— А справді, хто ви?.. — й собі поцікавився Дід Мороз у дівчини.

— Я?..— здивувалась дівчина. Я — Слава... Слава Лапутіна...

— Слава?!.— здивовано вигукнув зал.— Лапутіна?!.

Та найбільше, звичайно, був вражений юнак. Хто-хто, а він добре знав свою Славу Лапутіну, про яку говорили: «Де Слава, там і хімія».

— А ви хто будете?— поцікавився у нього Дід Мороз.

— Я?.. Хіба ви не знаєте?.. Я ж без маски. Я — Борис. Борис Опудальський, працюю в електроцеху.

Цього разу зал онімів од несподіванки. Тільки дівчина вражено вигукнула:

— Як?..

Бо ж вона добре знала свого Бориса Опудальського, якого ще називали просто — Опудало.

Звичайно, ви вже здогадалися, що цього новорічного випадку не було б, якби не Славина мати та не Борисів батько. І ви, звичайно, догадуєтеся, що все це не закінчилося разом із новорічним балом. Догадуєтеся і про те, що в історії цієї нінець був щасливим, як у чудових індійських фільмах.

В. ПЛАХОТНИКОВ.

ВИПАДОК З ОБІЦЯЛЬНИКОМ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Що це з нашим Іваном Трохимовичем?

— Протягом року він стільки обіцянок надавав, що в нього язик розпух...

НОТАТКИ ПРО ЙОГО ПОРЯДКИ

ХОЧ КРУТЬ, ХОЧ ВЕРТЬ

Спілка місіонерів США вирішила відкрити в деяких азіатських та африканських країнах, що розвиваються, низку місіонерських шкіл. І звернулася до відомого акціонера Мак-Кормі по грошову допомогу. Той рішуче відмовився дати хоча б один цент.

«Коли ми навчимо тих людей читати і писати, — сказав він, — через деякий час вони добре зрозуміють становище і виженуть нас назавжди зі своїх країн». — «Це ж саме, — відказали святі отці, — трапиться і в тому випадку, якщо ми не відкриємо своїх шкіл». — «Цілком погоджуюся з вами, — заявив містер Мак-Кормі, — але такий варіант коштуватиме нам дешевше».

Тверезий погляд на майбутнє!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Рік новий — латки старі.

ЦІЛКОМ ТАЄМНО

Цей лист співробітника англійської секретної служби редакція одержала по таємних каналах і публікувати не збиралась. До друку його підготували зовсім випадково. А коли схаменулися, — було вже пізно.

Отож, щоб не зривати графіка виходу журналу, ми вирішили його надрукувати.

На винних накладено стягнення, а читачів просимо: ані пари з уст!

«Дорогий друже!

Отже, мене випхали в Ольстер — у Північну Ірландію. Мовляв, відмінно закінчив підготовку, був удостоєний поїздки у В'єтнам ознайомитися з досвідом наших американських друзів. У Ольстері, мовляв, зможете показати, чого навчились, і розкрити свої здібності у контактах із так званими борцями за громадянські права.

Але ж мене мати не в капусті знайшла — після В'єтнаму та ще й Ольстер! Подався я до однієї науково-дослідної установи по вивченню психологічних проблем миру (суворо між нами — це відділення психологічної війни Інтеліджeнс сервіс). Начальник питає, що я їм можу запропонувати. Кажу: «Кілька фактів із вірогідних джерел про радянську загрозу. Наприклад, радянський літак «ТУ-104» зовні чимось нагадує англо-французький надзвуковий літак «Конкорд». Хіба не факт, що вони вкрали креслення «Конкорда»?»

Спіймав облизня. «Дурниці,— каже начальник,— вони створили свій літак раніше, а взагалі — про це ми вже колись, пам'ятаю, кричали».

Я напружую весь свій інтелект і пропоную відкрити очі громадськості на такий факт: спільна англо-радянська компанія «Юнайтед машинері лімітед» має у Великобританії 15 бульдозерів. Агенти комуністів усього за чотири години можуть переобладнати ці бульдозери... на танки.

Начальник поплескав мене по плечу, пригостив сигаретою і сказав, що ідея — люкс, але я запізнився: це вже надрукувала газета «Дейлі мейл».

Помирати від скромності я не збираюсь і тому зізнався, що «Дейлі» купила цей матеріал у мене. По тому шеф почастував мене кавою, сказавши, що десять з чвертю мільйонів фунтів стерлінгів, які асигнуються щороку на його відомство, під ногами не валяються і що йому потрібні розумні люди. Тут я й відкрив козирі — показав, на що здатна моя фантазія.

«Треба,— кажу,— негайно зупинити стрілки Біг Бена». — «Біг Бена? — дивується він.— Але ж цей годинник — сама історія». «А чому б нам не зупинити історії, щоб не влипнути в історію?— патетично проголошую я. — Хто нам завадить сказати, що агенти Москви підключили годинниковий механізм Біг Бена до спеціальної пекельної машини?»

Шеф отетерів. Я уже подумки розірвав квиток на Ольстер, як сталося щось незрозуміле. Шеф зітхнув і сказав, що я можу йти. Йому, мовляв, потрібні співробітники з розвиненим інтелектом, які могли б придумати щось не таке примітивне.

Дорогий друже, як ти думаєш, що він мав на увазі? Може, він сам — радянський агент? Прошу тебе доповісти про цей випадок шефові нашої з тобою військової розвідки.

З тим залишаюсь твоїм вірним другом Х.».

Лист переклав Е. РИБАЛЬЧИК.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

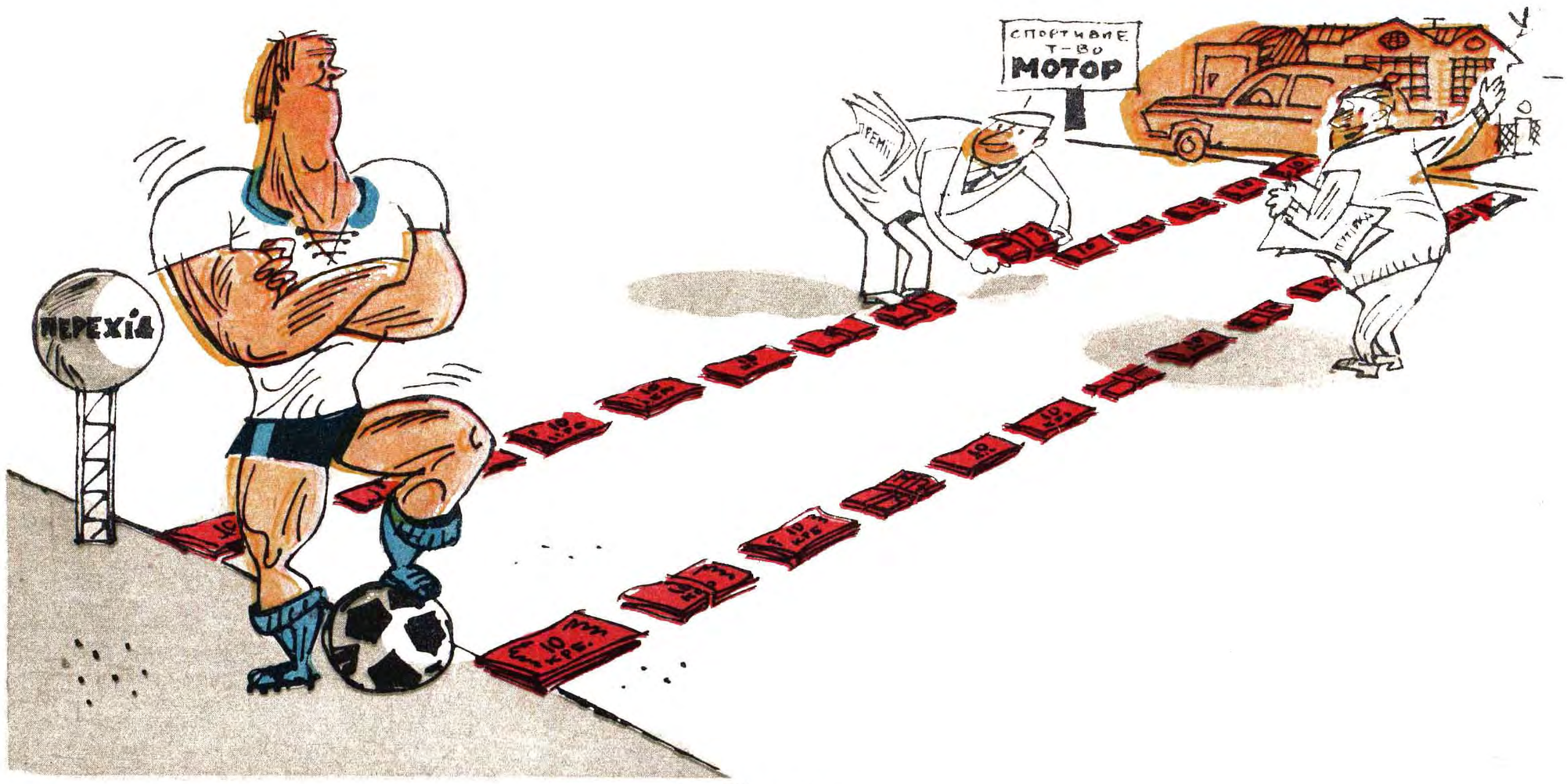

Мостять...

Ви коли-небудь їли суп із конини і рябчиків?

Я — ні.

Втім, дружина давно вже обіцяє нагодувати мене таким супом. От тільки запевняє, що варити його можна лише в емальованій каструлі.

А де її дістанеш? Алюмінієвого посуду — скільки завгодно. З нержавіючої сталі — й то купити можна. А емальованих каструль чогось не видно.

— У Дніпропетровську, — сказали мені, — повинні бути. Там — «Емальпосуд».

Ну от, нарешті, випало мені відрядження до Дніпропетровська.

Побував в одному магазині господарчих товарів. Завернув у другий, третій... Опинився, кінець-кінцем, у найбільшому — «Тисяча дрібниць». І переконався, що такої дрібниці, як емальована каструля, і там нема.

— А чому б вам не взяти оце? — запропонував мені продавець, показуючи на здоровенні баки, якими наполовину був завалений магазин.

літровими каструлями дійсно вийшло трохи не той... Трохи недоперевиконали. А точніше — виконали державне завдання всього на 9 процентів.

— То звідки ж, у такому разі, взялися оті 102,1 процента?

Як не прикро, а мушу визнати, що цим наївним запитанням я видав себе з головою. Я привселюдно продемонстрував свою кричущу некомпетентність у складному й багатогранному процесі керування підприємством. Бо й справді, що за директор був би з Григорія Івановича, якби він із тими нещасними дев'ятьма процентами сунувся звітувати міністерству місцевої промисловості? Та миші — і ті його, мабуть, засвистали б.

Ні, директор заводу «Емальпосуд» не став наражатися на такий глум. Він тричі плюнув через ліве плече на малогабаритні каструлі й буквально засипав магазини і торговельні бази емальованими баками, місткістю в 20, 30, 40 літрів. Наклепав їх утричі більше, ніж передбачено програмою (298,9%) і таким чином забив баки своєму

Покупець просить, щоб йому культурно, на рівні сучасних досягнень у сфері обслуговування, продали, скажімо, таку побутову деталь, як лопата. А продавець йому культурно, з приємною посмішкою на вустах, відповідає, що лопат, на жаль, у продажу нема.

Чому нема?

Про це знає т. Павловський — директор Дніпропетровського заводу ім. Комінтерну. Знає — та мовчить. А обмовився б хоч єдиним щирим словом, то й покупець, можливо, перестав би марно оббивати пороги магазинів. Бо з 96.000 лопат, які мав виготовити завод, жодна так і не побачила світу.

Ну, звичайно, т. Павловський цілком і повністю підтримує всі заходи, спрямовані на круте підвищення випуску товарів народного споживання. Він про це вже не раз привселюдно заявляв і готовий повторити сказане ще і ще раз. А хіба, гадаєте, щось проти цього має директор Криворізької поліграфічної фабрики т. Войтюк?

СЕРЕДНЬО-АРИФМЕТИЧНИЙ СУП

Баки, що нагадували цистерни, були покриті емаллю, але, як мені здалося, суп для невеличкої сім'ї у них варити не раціонально.

— А товариш Литвин вважає, що — дуже раціонально, — сказав продавець.

Я не став розпитувати, хто такий товариш Литвин, а попросив роз'яснити, чому нема у продажу звичайної кухонної каструлі.

— От про це і спитайте у директора заводу «Емальпосуд» т. Литвина.

Григорій Іванович Литвин охоче відповідає на ділові запитання. Особливо — коли вони стосуються успіхів заводу «Емальпосуд», здобутих під його керівництвом.

— Так, — скромно сказав він, відповідаючи на моє запитання. — З виробництвом емальованого посуду у нас справи начебто непогані: план виконали на 102,1 процента.

— А де ж він, той посуд?

Запитання, очевидно, було не дуже доречне, бо Григорій Іванович пропустив його повз вуха. Зваживши на це, я уточнив:

— Чому в магазинах не видно емальованих каструль?

— Яких саме каструль?

— Тих, якими здебільшого користуються наші жінки. Ну, хоча б чотирилітрових.

Директор викликав до себе заступника. Заступник — начальника виробничого відділу. Той — плановика. За якісь півгодини вони дійшли спільної згоди, що з чотиримінїстерству. Доповів, що план по валу виконано на всі сто! Ще й з гаком.

Гак, правда, невеликий, але міцний: прогресивку витягнув і навіть не здригнувся.

Заради святої істини треба сказати, що не один тільки Григорій Іванович Литвин зумів так блискуче раціоналізувати процес виробництва товарів широкого вжитку. На цій ниві неабияких успіхів добився й директор Новомосковського металургійного заводу т. Кузнецов. У першій половині року завод повинен був дати населенню 100 тонн оцинкованого посуду — не дав ані грама. Заплановано було виготовити 10 тисяч штук металевої черепиці, — а виготовив ноль цілих і стільки ж десятих.

То, виходить, провалив т. Кузнецов державний план?

Нічого подібного! Навпаки — виконав і перевиконав!

Річ у тім, що в плані підприємства значаться ще й труби. Великі. Важкі. Ті, що йдуть на прокладку газових магістралей. Маючи діло з такими велетнями, т. Кузнецов на дрібниці розмінюватися не вважає за потрібне. Прокатав понад програму якусь дещицю труб — і черепицю та посуд можна викинути з голови: розчинилися в загальному показникові, як ложечка цукру у склянці чаю.

А покупець, між іншим, про це не знає. І знати не хоче. Йому не тільки черепиця потрібна, йому давай те, давай се, давай інше.

Та боже борони!

От тільки нотних зошитів та альбомів, що були цьому підприємству заплановані, на торговельній полиці чомусь нема.

— А де, — допитуються продавці, — соковижималки, які ще на початку року повинен був нам дати електровозобудівний завод?

— Де чоловічі запонки заводу «Електропобутприлад»?

— Де комбіновані ліжка заводу «Червоний металіст»?

Де... де... де...

Послухавши одного продавця, другого, третього, я вже й сам було піддався їхнім нездоровим настроям. Та коли після них почув на одній нараді виступ т. Пашова — голови Дніпропетровського облвиконкому — то зрозумів, що мало не став жертвою дезінформації. Каструлі, соковижималки, лопати й таке інше — це, виявляється, дрібниці, на які можна не зважати. Бо, виявляється, загалом, по валу, план виробництва товарів ширвжитку підприємства області не тільки виконали, а навіть перевиконали.

— Яким чином?!.

— А таким же, — пояснив мені один тямущий товариш, — як вариться суп із конини і рябчиків: на одного коня — один рябчик...

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.
Дніпропетровська область.

БАЙКИ З РЕЗОЛЮЦІЯМИ

Дружна праця

В Абетці, як воно нерідко буває і в людей останнього дня року, створилося напружене становище.

Велике «Я» зібрало весь колектив Абетки й повідомило:

— Шановні літери! За звітний період ми успішно склали всі заплановані на цей рік слова та речення. Для повного виконання плану нам залишилося скласти новорічне вітання. Але часу на це практично майже не маємо. Тому мусимо, як то кажуть, засукати рукави й штурманути. Поки не складемо вітання, ніхто не піде відпочивати й святкувати!

В Абетці все завирувало. Всі приступили до діла.

Безпосередні виконавці посунули на робочі місця. Роботяще маленьке «о» працювало за трьох (один раз у слові «Новим» і ще двічі у слові «роком»), скромне маленьке «м» відповідно діяло за двох.

Інші також не марнували часу. Маленьке «я» появлялося всюди й попереджало: «я вимагаю!», «я не потерплю!», «я покараю!». Велике «А» разом з маленьким «ч» бігали й щоразу запитували: «А чи встигнемо?», «А чи всі працюють?».

«Б» — благало, «Г» — гнівалося, «Д» — дорікало, «Ж» — журилося, «П» — підганяло, «С» — сварилося, «Т» — торохтіло, «У» — умовляло, «Х» — хвалило, «Ц» — цитькало, «Ш» — шуміло... І навіть ледащо «Л» цього разу не ледарювало, а на все горло лементувало. І навіть м'який знак намагався зайняти тверду позицію.

Одне слово, всі були при ділі.

І завдяки такій дружній, наполегливій роботі, рівно о дванадцятій годині ночі з'явилося вітання: «З Новим роком!»

План було своєчасно й успішно виконано.

Резолюція: «Треба найближчим часом добитися такого становища, щоб і надалі всі без винятку брали активну участь в успішному виконанні виробничого плану».

Слон і Муська

...А насправді було ось як.

У тих місцях склалася така традиція — перед Новим роком по вулицях Слона водити. Щось на кшталт урочистого звіту.

Вискочила на те діло з подвір'я собака Муська й ну гавкати:

— Чого ви на цього задаваку витріщилися?! Що з того, що він високий аж до неба, коли в нього нема необхідних інтелектуальних даних. Що з того, що він величається, як чумацька воша, коли не вміє організувати роботи на рівні сучасних вимог. Розгулює, бачте! Що будень, що неділя, а лінивому все безділля!

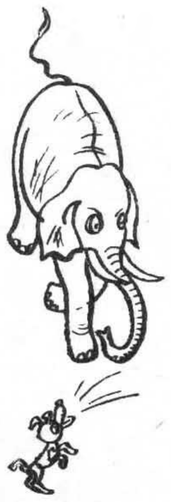

І пішла, й пішла, й пішла, аж поки захрипла. Тоді лише повернулася на своє подвір'я.

За якийсь час завітав до неї мудрий Сірко та й каже:

— Не розумію я тебе, Муськo! І чого це ти розгавкалась отак?! Тим більше, що то ж усе не правда, а звичайна собача брехня. Бо слон зовсім не дурний, не раз це доводив. І зовсім він не ледащо, чого, чесно кажучи, не можу сказати про тебе, бо ти ж останнім часом вже й худоби, як слід, не стережеш — вовка боїшся, і на злодія біля хати не гавкаєш. А тут, бач, як тебе понесло! Диво та й годі! Хоча... здогадуюсь! Не інакше, як писав колись славнозвісний байкар, хочеш, щоб усі думали: сильна, мовляв, наша Муська, коли на Слона гавкати наважується.

— О, гав-гав! — уїдливо засміялася Муська.— Начитався ти, Сірко, класики, а мудрішим від того не став. І виріс великий, як ломака, а залишився дурним, як собака. Нічого я не хочу нікому показувати. А просто, коли спробує той Слон, як оце ти зараз, дорікнути, що я наче обов'язків своїх не виконую, то я відразу й гавкну: це помста за критику! І всі мені повірять! Уторопав?!

На те навіть мудрий Сірко не знайшовся, що відповісти.

Резолюція: «Треба найближчим часом остаточно вирішити питання про початок рішучої боротьби з окремими проявами войовничої демагогії».

Лісовий бал

У лісі мав відбутися новорічний молодіжний бал-маскарад.

Молодий здоровий Вовк натягнув на себе модну каракулеву куртку (тато з мамою свого часу роздобули для улюбленого синочка чимало овечих шкур) та почимчикував на вечір.

По дорозі для настрою хильнув добре настояного березового соку.

На галявині зібралося чимало молодого птаства і звірини. Спочатку Соловейко проспівав «Казки Віденського лісу». Вовкові це не сподобалося. Він гукнув:

— Кінчай цю петрушку! Давай твіст!

Ворона з мікрофоном у супроводі прославленого в літературі квартету почала викаркувати модерний поп-твіст. Це вже Вовкові сподобалося. Він підійшов до молодої Овечки і з властивою йому делікатністю шарпнув її за лапу:

— Давай, чувихо! Збацаємо!

Овечка, розгледівши, що то не Баран її запрошує, а Вовк у овечій шкурі, відмовила, сказавши, що не вміє таких танців танцювати.

— То я тебе навчу, — пробурмотів Вовк, потягнув Овечку в гущавину і там ледве не роздер її. Насилу вирвалася бідака та втекла.

Вовка з усіх боків почали укоськувати: «Заспокойтеся, громадянине Вовк! Не можна ж так! Ви ж заважаєте всім танцювати, веселитися!»

А Віслюк, який там був наче за адміністратора, ще додав:

— Ви, громадянине Вовк, зриваєте важливий захід!

— Ах, так! — ще більше розлютився Вовк. Очі в нього запалали (а ви ж знаєте, як світяться вовчі очі).—Ах, так! Я вам покажу танці, я вам покажу заходи!

У цей мент підбігли Зайці — саме їм того вечора було доручено доглядати за порядком. Ухопились було з усіх боків, стягнули овечу шкуру, та коли побачили, що перед ними справжній Вовк, дременули на всі боки.

А Вовк, майстерно підробляючи голос актора Папанова, щосили гукнув їм услід:

— Ну, почекайте, зайці!

І тоді вже порозбігалися й усі інші. Вечір було зірвано.

Резолюція: «Треба найближчим часом добитися ще кращого порядку при проведенні молодіжних вечорів і водночас порушити питання про доцільність організації всіляких маскарадів».

Овсій КРУКОВЕЦЬ.

Страшне перо не в гусака...

«Добре попрацювали пастухи, які забезпечили покриття телиць в кількості 29 голів, за що правлінням колгоспу було їм виділено в порядку додаткової оплати одну голову нетелі, яку звичайно вони не одержали, тому, що в літній період одна телиця у них без всяких признаків загубилась».

(Із звітної доповіді).

—

«ОГОЛОШЕННЯ
Магазин закрито. Завідуюча у інкубаторі».

Надіслав Б. КІНЧИК.

сел. Воловець
Закарпатської області.

* * *

«ДО ВІДОМУ ГРОМАДЯН!
Заготівельна контора Широківської райспоживспілки
ПРИЙМАЄ
в необмеженій кількості сухі фрукти, насіння гарбузів, шипшину, гльод, а також велику рогату худобу: свиней, кролів, як забитих так і в живому вигляді.
ДИРЕКЦІЯ».

(Із оголошення в газеті).

Надіслав В. БЕДЮХ.

м. Широке
Дніпропетровської області.

* * *

«Виділіть 1-го чоловіка для кастрації».

(Із записки ветлікаря до керуючого відділком).

Надіслав П. РУДНИЦЬКИЙ.

с. Топори
на Житомирщині.

* * *

«...Батькам з дітьми до шестнадцатирічного віку категорично забороняється стрибати з човна у воду»...

(Із правил користування човнами на пляжі).

Надіслав О. КОВАЛЬОВ.

м. Красний Лиман
Донецької області.

* * *

«ОГОЛОШЕННЯ.
Продаєця аліганське дешеве піаніно. В зв'язку з тим, що воно німецьке. Звертатись по адресі.
Хата на початку колгоспу від ріки під шіфером».

—

«ПРОЗЬБА.
В зв'язку з тим, що моя корова телиться, прошу виділити мені фельдшера, який вміє рожати.
Прошу мені не відказати».

Надіслав І. КРІЛЬ.

* * *

«Осторожно пішоходи!
У подвір'ї сердитий пес. Коли він спить — можна пройти без палиці. Купка хворости є під руками біля хвіртки з внутрішнього боку подвір'я.
Іншим разом звоніть від хвіртки електрозвоником».

Надіслав З. ВИННИЧУК.

с. Хутір-Будилів
Івано-Франківської області.

* * *

«Тимчасово приймаються на забій чоловіки не молодші 18 років. Звертатися в заготконтору райспоживспілки або на бойню».

(Із оголошення).

—

«При перевірці у експедитора А. С. Вайсермана оказалась в излишке печень весом 6 кг, а требуха відповідає нормі».

(Із рапорта).

Надіслав П. ІЛЬНИЦЬКИЙ.

м. Київ.

* * *

«На 11-00 привести 7-А и 7-Б клас до зубного врача і всі хвости першої зміни».

(Із оголошення).

—

«Лютий і Вигодін на уроці літератури ходили на голові».

(Із класного журналу).

Надіслав А. ПОНОМАРЕНКО.

м. Кривий Ріг.

* * *

«ОГОЛОШЕННЯ
З 12 год. до 4-х год. бібліотека закрита. Рве зуби в лікарні.
Зав. бібліотекою».

Надіслала Г. ЗАГРЕБЕЛЬНА.

с. Степанівка
Білогірського району
Хмельницької області.

* * *

«ВНІМАНІЄ!
Жінка котра позичила пилку прошу принести. А де принести то вона знає в кого зичила».

Надіслав Є. ЗОРИН.

м. Івано-Франківськ.

І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ

Історія гірка про мандри дитсадка

У садку дитячім
у дворі
хочеться побігать дітворі,
в піжмурки погратися, та де там!
Побіжить дитина — і впаде там,
бо в дворі вибоїни та ями.
Плачуть діти, скаржаться всі мами.
Слід піти на деякі витрати
і доріжки в нім асфальтувати.

Вже й кошторис
тьоті, кращі в світі,
підписали у райнаросвіті,
і його із візами рясними
(всі сходили поверхи за ними)
силою свого авторитету
виконком включає до бюджету.

Дитсадок — чолом міськкомунбуду:
так і так...
«Для діточок? Все буде!
Раз є кошти — усе інше просто.
Нащо відкладати в довгий ящик —
пишемо послання міськдормосту.
Він повинен. Він у нас підрядчик».

Міськдорміст не приховав тривоги:
«Бідні діти! Позбивали ніжки...
Тільки, бачте, наш об'єкт — дороги,
а не дитсадочкові доріжки!
Ми не можем братись за дрібниці.
Але ділу треба дати раду.
Ось вам папірець до буддільниці.
Хай вона. В порядку субпідряду».

В буддільниці стріли люди чулі:
«Любі дітки набивають гулі?
Ай-яй-яй! Це ж діти, наші квіти!..
Раді б ми розвіять вам печаль ту,
залюбки зробили б, та, повірте,
ми самі страждаєм без асфальту!»

Дяді на асфальтовім заводі
бідкались:
«Сировина підводить!
З чого нам варити? З писанини?
Де ж підвіз? У транспорті причина.
От би ви начальство міськдортрансу
умудрились вивести із трансу!»

Міськдортранс пославсь на запчастини:
«Дітки — наша радість, наша зміна!
На простої транспорт весь, одначе,
Слід натиснуть у Головпостачі...»

А в Головпостачі їм сказали:
«Там, де діти,— грішна була б черствість.
Та без фондів?! Це щось небувале!..
Спробуйте-но щастя в міністерстві...»

Оббивав пороги дитсадочок.
Та не день, не місяць, а годочок,
Співчуттями ситий, наостанок
залишився з тим,
що мав спочатку...
У семи солідних вельми няньок
так і ходить з гулями дитятко.

Переклав з російської
Валентин ЛАГОДА

Хочеш, розкажу тобі, як я, завдяки дзеркалу, ворожити навчилася. Тільки ж умова: щоб про це не довідалася продавець нашого сільмагу Ольга Юрчук.

Коли т. Юрчук продала мені шифоньєр, то я подумала, що вона — чемний і культурний працівник торгівлі.

— Беріть, — сказала вона, люб'язно посміхаючись, — чудовий шифоньєр. А дзеркало до нього я вам вручу через тиждень.

Я повірила. А коли минув не тиждень, а цілий рік, трохи зневірилась. Дивлячись на свій шифоньєр, у якому ще й нині зяє малопривабливе гніздо для дзеркала, я починаю гадати, що це на культурну торгівлю подібне, як шило на решето.

А як ти, Перче, гадаєш? Тільки ж, як ми умовилися, Ользі Юрчук про це — ні слова. Бо, чого доброго, ще образиться...

Марія КОРЧМАР.

с. Новоселівка
Веселинівського району
Миколаївської області.

Народне прислів'я каже, що обіцяного три роки ждуть. А ось ми чекаємо чотири. Чотири роки правління колгоспу «Авангард» та Савранський шляховий відділ обіцяють засипати калюжу, яку зробили, будуючи дорогу.

Тепер подейкують, що калюжу спеціально не засипали. Щоб на Новий рік мати свій балет на льоду.

Цікаво тільки, хто на тому льоду буде танцювати?

Твої читачі: РУДНИЦЬКИЙ, БОНДАР, ТРАЧЕВСЬКИЙ, ТАНАСІЙЧУК, ЧЕРНЕГА, ГРИГОРУК.

с. Полянецьке
Савранського району
Одеської області.

Чи не маєш ти прямих контактів із Дідом Морозом? Бо в нас єдина надія — на його універсальну торбу.

Ще у лютому ми купили в радгоспному магазині буфети. А обіцяного продавцями скла до тих буфетів не одержали й досі.

То, може б, хоч Дід Мороз нас утішив — приніс те скло як новорічний подарунок.

Т. ДЕМЧЕНКО,
Р. ЛУБЕНЕЦЬ,
доярки радгоспу ім. Чапаєва Диканського району Полтавської області.

Вже скільки говорилося, скільки писалося: «Не жартуй з вогнем!» А дехто усе ж таки жартує. Наприклад, керівники нашого колгоспу. Взяли та й установили в колгоспній коморі дві бензозаправочні колонки.

Щоправда, бензином від тих колонок і не пахне. Пахне іншим — безгосподарністю. Бо новенькі колонки вже три роки стоять без діла та іржавіють, а ми, шофери, заправляємо машини відрами, нехтуючи правилами протипожежної безпеки.

Втім, керівники нашого колгоспу нічого не бояться, в тім числі й вогню, бо, як видно, їм не дуже припікає оті колонки встановити.

ШОФЕРИ.

Колгосп «Радянська конституція»
Городенківського району
Івано-Франківської області.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-57, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89 12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перец» № 24 (874)
(на украинском языке).
Виходить двічі на місяць.
Здано до набору 17. XI. 1971 р. Підписано до друку 2. XII. 1971 р. БФ 28024.
Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 06549. Тираж 2 500 000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: HTTP://PEREC-UA.LIVEJOURNAL.COM/